

Nr 295.

Av herr **Olsson** i Broberg m. fl., om höjning av statsbidraget till vägunderhållet.

Genom de grunder för väghållningsbesvärets utgörande, som fastslagits i 1891 års väglag, har den ojämförligt tyngsta bördan i fråga om väghållningen lagts på jordbruket. På en tid, då vägtrafikanterna utgjordes enbart av anspanssfordon — huvudsakligen jordbrukarnas egna — velocipeder och gående och det jordbruksfastigheterna åvilande naturaunderhållet kunde tillfyllestgörande skötas en eller två gånger om året, kändes emellertid bördan måhända icke så tung.

Den under de senare åren inträdda oerhörda utvecklingen av motorväsendet har emellertid medfört en genomgripande förändring i vägtrafikens och därmed också vägunderhållsarbetets karaktär och omfattning. Även i mera avlägsna delar av landet torde den huvudsakliga delen av vägtrafiken numera ombesörjas av motorfordon. Genom införandet av regelbunden linjetrafik med tunga lastbilar och omnibusar har en avsevärd del av den samfärdsel, som förr sköttes av järnvägarna, numera överflyttats till vägarna.

Denna intensiva motorfordonstrafik medför en stark påfrestning av vägbanan. För att denna påfrestning icke skall leda till vägens fullständiga förstöring, fordras ett kontinuerligt underhållsarbete av mycket betungande natur. Detta ökade vägarbete med därav orsakade större kostnader vilar tyngst på jordbruket. Detta är till följd av de i lagen stadgade skattegrunderna jämväl fallet i de distrikt, där man övergått från naturaunderhåll till underhåll medelst vägkassan.

De fördelar, som den ökade motorfordonstrafiken medfört, tillgodokomma givetvis även jordbrukarna men i vida högre grad andra befolkningslager, ej minst stadsinnevärnarna. Den nödvändiga förutsättningen för denna trafiks bestånd och utveckling, nämligen vägnätets vidmakthållande, måste sålunda framstå såsom ett hela folkets intresse, ett riksintrasse. Det synes därför berättigat att fordra, att alla befolkningslager mera effektivt än nu är fallet bidra till vägunderhållet och att sålunda en skäligen lättnad i detta hänseende beredes det hårt tryckta jordbruket. Detta önskemål skulle bäst tillgodoses genom ett ökat statsbidrag. För närvarande bestridas 30 % av underhållskostnaden medelst statsanslag. För att snabbt bringa hjälp åt väghållarna och i tid möjliggöra åtgärder till hindrande av vägarnas pågående förfall synes en höjning av statsbidraget till 40 % av underhållskostnaden vara oundgänglig.

Vi hemställa därför,

att riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring av 60 § i lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, att grundbidraget till vägunderhållet höjes från nuvarande tre tiondelar till fyra tiondelar av kostnaden.

Stockholm den 21 januari 1924.

Oscar N. Olsson.

Albert Johansson.

Ax. Sundling.

A. Henrikson.

John Jönsson.

Arthur Gustafson
i Kasenberg.

Gust. Ad. Gustafsson.

C. O. Johanson.

J. A. Jonsson.

C. J. Jonsson,
Mörkhult.

Nils Svensson,
Långelanda.